

нитѣ и най производителнитѣ подданници на Н. В. Султана, а особено въ сравненіе съ Гжрцитѣ; като че ли ніе сми единъ ничтоженъ народъ, и до толкова, щото да не му се позволява да си има Владици отъ своята народность, а му се насилственно натрапватъ Владици Гжрци и пр. и пр.“ На тия и такива ми разяснителни забѣлежки, Мидхадъ Ефенди отговори най благоволно, и се обѣща: „че ще представи всичко това комуто принадлѣжи и ще дѣйствова за да се дозволи и на Българскія народъ да си има Владици отъ своята народность.“ —

Въ слѣдствие на горѣизложенія ми разяснителенъ разговоръ съ Мидхадъ-Ефенди, който азъ най вѣрно и най искренно изложихъ: избавихъ се отъ угрожающата ме по него време опасность, но за това пакъ тукашнитѣ привърженици на Владиката Неофита се ёще повече ожесточиха противъ мене и употребяваха разновидни средства, за да ме очернятъ нѣкакъ и да ме принудятъ да напусна Търново, да си отидя отъ тукъ, и да ги оставя спокойни и свободни въ тѣхнитѣ домогванія за да доди пакъ Неофитъ, и — да имъ разновиднимъ образомъ спомага, както и отъ по преди имъ спомагаше. За да си достигнатъ же предположенната си цѣль, тѣ почнаха да пишятъ и да лѣпятъ по улицитѣ сатири върху ми, които азъ ако и да презирахъ най хладнокрѣвно, но по нѣкога ми дотѣгваше и често неволно извиквахъ въ врѣмьто на таково едно тѣжно и прескѣрно дотѣгванье: „Боже! зашо допушашъ да бждатъ нѣкои жора, создани по образу и по подобію Твоему до такава степенъ лошава, неблагодарни и зломишлenni?“ защото вижда се азъ обичяхъ Отечеството си и всячески се трудяхъ да се оно избави отъ яремъ-тъ на гржц. духовенство и отъ безнравственитѣ му насилванія: за това тѣ тѣй неблагодарно се къмъ мене отнесяха. Много пакти съмъ сѣдялъ самъ уединенно и съмъ разсждалъ тѣй: „що ми трѣбаше да напушамъ Букурещъ? дѣто живѣяхъ приятно и охолно въ всяко едно отношеніе.“ Но при такива едни скѣрбни и тѣжни по видимому замисли, всякога се вжсширахъ, даже се стресвахъ отъ сжзнателнитѣ си вжтрѣшни чув-